

Verslag van een openbaar verhoor

De parlementaire enquêtecommissie Fraudebeleid en Dienstverlening heeft op 25 september 2023 **de heer Niessen** als getuige gehoord, die werd bijgestaan door mevrouw Niessen-de Groot.

Voorzitter: Belhaj

Griffier: Sjerp

Aanwezige leden van de commissie: Aartsen, Azarkan, Belhaj, Maatoug, Van Nispen, Van Raan, Sylvana Simons en Slootweg.

Aanvang 16.15 uur.

De **voorzitter**:

Ik verzoek de griffier om de laatste getuige van vandaag, de heer Niessen, naar binnen te leiden.

(De heer Niessen wordt binnengeleid door de griffier.)

De **voorzitter**:

Welkom, meneer Niessen. U wordt vandaag gehoord als getuige. Dit verhoor vindt plaats onder ede. U heeft ervoor gekozen de eed af te leggen. Ik verzoek u met de eed te bevestigen dat u de gehele waarheid en niets dan de waarheid zal zeggen.

(In handen van de voorzitter legt de heer Niessen de eed af.)

De **voorzitter**:

Dan staat u nu onder ede en mag u plaatsnemen.

Meneer Niessen, van harte welkom namens alle leden van de parlementaire enquêtecommissie Fraudebeleid en Dienstverlening.

Ik wil u vragen of u tijdens het verhoor uw microfoon aan wil laten staan. Misschien kan er een bode komen om hem iets hoger of lager te zetten. Precies.

U heeft een bijstandsverlener meegenomen. De commissie wil u erop wijzen dat degene die aan u bijstand verleent, niet namens u het woord dient te

nemen. Het verhoor zal worden afgenomen door de heer Van Raan en mijzelf. Voordat we gaan beginnen, wil ik vragen of alles duidelijk is.

De heer **Niessen**:
Helder.

De **voorzitter**:
Helder. Ik ga vragen of u misschien iets dichterbij de microfoon wil gaan zitten, want ik ben bang dat we u anders niet goed horen. Ja, heel fijn.

Meneer Niessen, u was van 2014 tot 2016 werkzaam als bezwaarbehandelaar bij de Belastingdienst.

De heer **Niessen**:
Mag ik u even corrigeren?

De **voorzitter**:
Jazeker.

De heer **Niessen**:
Dat was al vanaf 2012.

De **voorzitter**:
Kijk, daar gaan we al. U was van 2012 tot 2016 werkzaam als bezwaarbehandelaar bij de Belastingdienst op het kantoor in Oss. Daar hield u zich onder andere bezig met het afhandelen van bezwaren tegen de invorderingsrente voor het project invordering toeslagen van de Belastingdienst/Toeslagen. In dit verhoor wil de commissie het met u hebben over de werkwijze van het belastingkantoor Oss bij het afhandelen van bezwaren tegen de invorderingsrente en uw meldingen over deze werkwijze. Naar aanleiding van een onderzoek van KPMG naar uw meldingen heeft u in 2021 excuses gehad van staatssecretaris Van Huffelen, omdat uw meldingen ten onrechte niet serieus waren genomen. De commissie heeft veel aanvullend materiaal van u ontvangen dat uw meldingen van misstanden onderstreept, waarvoor dank.

Voordat u bij het project invordering toeslagen ging werken, werkte u als medewerker bezwaar bij de Douane. Kunt u iets vertellen over wat uw werkzaamheden daar waren?

De heer **Niessen**:

Ik ben in de haven in Amsterdam begonnen, in de buitendienst, bij het inklaren van schepen en uiteraard in- en export. Vervolgens heb ik een aantal jaren intern in Amsterdam gewerkt en daar ook gewoond. Ik ben naar de inspectie Amsterdam gegaan, de inspectie invoerrechten en accijnzen. Daar ben ik op de afdeling Bezwaar terechtgekomen. Daar deed je alleen zaken met het bedrijfsleven. Vandaaruit dacht ik vervolgens: ik ga maar eens een keer terug naar mijn roots, naar Brabant. Daar ben ik bij de inspectie invoerrechten en accijnzen in Den Bosch terechtgekomen, waar ik dezelfde zaken deed. Vervolgens ...

De **voorzitter**:

U gaat zó hard. Ik wil hier nog even stoppen om te vragen hoe u uw werk destijds heeft ervaren toen u bij de Douane werkte.

De heer **Niessen**:

Heel bijzonder. Ik heb ooit zelfs een inspecteur gehad die mij eens gevraagd heeft of ik kans zag om een verzoekschrift te schrijven. Dat heb ik uiteraard afgewezen. Ik heb gezegd: dat is voor mij een brug te ver. Maar daar zat je in ieder geval rechtstreeks onder een inspecteur. Daar deed je ook rechtstreeks zaken mee. Je raakte meer met elkaar vertrouwd en leerde elkaar kennen, ook in werk en handelen. Dat schiep een zekere band. Dat was natuurlijk heel prettig werken, want je kreeg veel meer zelfstandigheid in de uitvoering van je taak.

De **voorzitter**:

Ja. Had u het naar uw zin?

De heer **Niessen**:

Ik had het heel goed naar mijn zin. Het is dat de inspectie werd opgeheven en ik voor de keuze werd gesteld. Ik dacht: de Belastingdienst is de Belastingdienst; laat ik de laatste jaren dan maar van Rosmalen, waar ik woon, naar Oss reizen, want dat is een keer lekker dichtbij. Ik dacht: ik ga naar Toeslagen, een heel nieuwe tak van sport, maar ook naar de afdeling Bezwaar.

De **voorzitter**:

Ja, precies. Zoals u al zei: in 2012 ging u op het belastingkantoor in Oss werken bij het project invordering toeslagen. In dit project werden toeslagen teruggevorderd bij mensen die volgens de dienst onterecht toeslagen hadden ontvangen. Als mensen het niet eens waren met de invordering, konden ze

bezwaar instellen. Die bezwaren werden in dit project behandeld. U was een van deze bezwaarmedewerkers. In uw functie moest u bezwaren afhandelen die mensen konden instellen tegen de invorderingsrente. Om het even rustig na te lopen: zou u kunnen vertellen wat een invorderingsrente is?

De heer **Niessen**:

Dat is hetzelfde als wanneer je zeg maar bij een bank ... Hoe heet dat? Nou moet ik even nadenken.

De **voorzitter**:

Neem de tijd.

De heer **Niessen**:

Als je daar geld leent, heb je naast de aflossing ... Bij de overheid heb je aflossing van schuld, maar over de periode dat een aanslag heeft opengestaan, dat je iets verschuldigd bent, ben je natuurlijk ook rente verschuldigd.

De **voorzitter**:

Ja, dat is heel duidelijk. Het viel u al snel op dat er binnen het project invordering toeslagen in strijd met de Algemene wet bestuursrecht werd gehandeld. We komen later in het gesprek nog terug op uw meldingen en de inhoud daarvan. Ik wil het nu eerst even met u hebben over uw rol als klokkenluider. Heeft u zelf bezwaarschiften moeten afhandelen in strijd met de wet, en is u gevraagd om dat te doen?

De heer **Niessen**:

Dat is mij niet direct in die hoeveelheid woorden gezegd, maar er waren standaardbrieven waarin gewoon heel simpel ... Ik heb ook stukken ingediend waarin je duidelijk kunt zien dat in het systeem staat "geboekt als bezwaarschrift". Dat staat linksboven. Het wordt afgedaan als een verzoek om informatie. Het woord "bezwaar" is dus weggepoetst. Er staat dan: "We hebben uw brief op die datum ontvangen. U verzoekt hierin ..." blablabla. Vervolgens wordt het wel weer dichtgeboekt als zijnde een bezwaarschrift. Ik pikte dat uit het systeem op. Ik heb daar geen gehoor aan gegeven. Ik ben daarover in gesprek gegaan met mijn directe leidinggevende en heb nul op het rekest gekregen. Dat was Leo Doetjes, in dit geval. Ik zei: "Je kunt doen en laten wat je wil. Als je het niet met me eens bent, dien je maar een officiële klacht tegen me in. Ik werk zoals de Algemene wet bestuursrecht het mij voorschrijft. Daar houd ik m'n eigen aan, klaar." Vervolgens ben ik met iedereen in gesprek geweest. Ik sprak met Gerard Blankestijn, met Hans

Leijtens, de voormalige dg, met klachtencoördinator Ronald Gerritsen, met de vaco, de vaktechnisch coördinator, Harrie Groothuis, met Marcel de Graaf, met iedereen, soms wel twee of drie keer.

De **voorzitter**:

Ik begrijp dat u de namen noemt. Dat is op zich niet nodig, maar ...

De heer **Niessen**:

Nou, ik vind het op dit moment wél een keer nodig dat het benoemd wordt.

De **voorzitter**:

Oké. U beschrijft dat u dat niet wilde doen. U heeft dat gemeld. Kunt u nog één keer beschrijven waarom u dat niet wilde doen, naast dat het in strijd was met de Algemene wet bestuursrecht?

De heer **Niessen**:

Het was tegen mijn geweten in. Wat is dan de zin van de onzin? Dan kan ik bij wijze van spreken net zo goed opstappen.

De **voorzitter**:

Waarom?

De heer **Niessen**:

Omdat het indruist ... Je hebt als ambtenaar een wettelijke verplichting. De wet schrijft dat voor. Naast het feit dat een burger wettelijke verplichtingen heeft, heeft de overheid ook haar wettelijke verplichtingen na te komen. Als er "bezwaarschrift" in een brief staat, heb je het ook als bezwaar te behandelen. Je kunt het anderszins wel als informatie afdoen, maar dan moet dat een overweging zijn waar de burger zich ook in kan vinden.

De **voorzitter**:

Dus mensen hebben een soort rechten als de overheid ...

De heer **Niessen**:

Ja, die rechten kun je ze niet ontnemen.

De **voorzitter**:

U gaf er net al iets over aan. U zegt: ik deed dat niet. Maar hoe zag dat er dan uit? U werkte met meerdere collega's.

De heer **Niessen**:

Ik ben er eigenlijk achter gekomen ... Dan moet ik weer een naam noemen. Het gaat om mevrouw Angelique Bidessi.

De **voorzitter**:

Ik ga u toch vragen om zo min mogelijk namen te noemen.

De heer **Niessen**:

Oké. Ik ben erachter gekomen door ... Ik noem haar een "klant" en geen "belastingplichtige". Dat zou in de wet misschien ook veranderd moeten worden. Daarin zou je misschien het woord "klant" moeten opnemen, want dan heb je een andere mindset dan wanneer je het hebt over "belastingplichtige". Maar ik ben er via haar brief achter gekomen. Zij zei tegen mij: meneer Niessen, luister even; hoe kan het zo zijn dat ik invorderingsrente moet gaan betalen terwijl ik nog geen uitspraak heb ontvangen over mijn bezwaar tegen de aanslag van de heffing? Daarop heb ik contact opgenomen met die afdeling. Toen is er gezegd: nou ja, Pierre, dan zal er waarschijnlijk wel een uitspraak aan ten grondslag liggen. Ik zei: prima, doe mij dan maar een kopie van die uitspraak. Die was er niet. Toen heb ik de invorderingsrente weggepoetst.

De **voorzitter**:

Hoe ging dat dan? U zat achter uw bureau en wilde dat bezwaar behandelen. U zei: ik wilde iets niet doen. Wat deed u dan niet wat anderen wellicht wel deden?

De heer **Niessen**:

Ik deed niet automatisch ... De brief waar ik het over heb, met dat "verzoek om informatie", werd er automatisch in geplakt. Zij had een bezwaarschrift van drie, vier kantjes en zij had ook zo'n informatiebrief ontvangen. Het toeval wilde dat dat vervolgens op mijn bureau kwam. Toen rezen de haren mij natuurlijk sowieso al te berge.

De **voorzitter**:

Kostte het nou meer tijd om zo'n bezwaar echt te behandelen als bezwaar?

De heer **Niessen**:

Als je bezwaar behandelt ... Ik denk dat de factor tijd daar ook een heel belangrijke rol in speelde. De voortgang van het proces was in het geding. Ik zeg: we hebben het voor de burger heel makkelijk gemaakt. Je hoeft alleen maar je naam, je adres en de reden in te vullen. Vroeger had je misschien

tien bezwaarschriften in de week, en nou krijg je er in één keer een paar duizend.

De **voorzitter**:

We komen daar zo meteen nog op terug. U vertelde daarnet ook dat u melding had gemaakt van misstanden, even los van wie u dat had gemeld. Wat gebeurde er met uw meldingen?

De heer **Niessen**:

Niets. Ik heb verslagen van alle gesprekken gemaakt en ik heb de stukken uitgereikt aan alle personen in kwestie. Ik heb daar eigenlijk nooit een adequate, vakinhoudelijke melding op gehad.

De **voorzitter**:

In maart 2021 heeft accountants- en advieskantoor KPMG een rapport uitgebracht over een onderzoek naar uw meldingen. Daarin zijn bijna alle meldingen bevestigd. Vervolgens heeft staatssecretaris Van Huffelen, destijds staatssecretaris van Financiën, in april 2021 haar excuses aan u aangeboden, zoals ik al zei. Hoe heeft u die excuses ervaren?

De heer **Niessen**:

Deels prettig, maar het was niet helemaal afgerond. We hebben het nu namelijk over mijn vijfde klacht. KPMG kon die niet onderzoeken, omdat de stukken zogenaamd niet aanwezig waren. KPMG zei ook: meneer Niessen, wij zijn afhankelijk van hetgeen wij te horen krijgen en de stukken die wij aangeleverd krijgen. Wat is dan de meerwaarde?

De **voorzitter**:

Maar er werd niet geluisterd naar uw meldingen en uiteindelijk ...

De heer **Niessen**:

Er is nu weer een onderzoek, trouwens. Ik heb het zover gekregen. Naar aanleiding van een uitspraak van Alexandra van Huffelen ben ik weer in de pen geklommen en heb ik haar verzocht om dit alsnog te onderzoeken. KPMG had namelijk in het eerste rapport ook vermeld: meneer Niessen, wij beschikken wel over andere middelen om stukken boven water te krijgen.

De **voorzitter**:

Ja, maar over de meldingen waar u wel erkenning voor heeft gekregen: waarom was dat belangrijk voor u?

De heer **Niessen**:

Dat is niet alleen voor mij belangrijk, maar ook voor de erkenning voor de ouders en voor de hoop dat het een goed vervolg en een goed einde heeft. Laat ik eerlijk zijn: ik berust er alleen in als ik echt de zekerheid heb dat er eens feitelijk goed en op een snellere manier onderzoek gedaan wordt. We zijn al jaren bezig en we zijn eigenlijk nog geen steek verder, want ik zit hier na tien jaar nog steeds hetzelfde te vertellen.

De **voorzitter**:

Dat klopt helemaal. Ik ga het woord geven aan de heer Van Raan.

De heer **Van Raan**:

Meneer Niessen, goedemiddag.

De heer **Niessen**:

Aangenaam.

De heer **Van Raan**:

Ik wil het met u hebben over de misstanden die u gemeld heeft. Een van de misstanden die u gemeld heeft, ging over het feit dat bezwaarschriften invorderingsrente zijn afgedaan als verzoek om informatie. U gaf dat al aan. Dat werd afgedaan met een informatiebrief en dat stond intern bekend als "vereenvoudigd afdoen". Bij vereenvoudigd afdoen worden bezwaarschriften na ontvangst als bezwaarschrift ingeboekt, maar afgedaan als informatieverzoek en vervolgens in het systeem geregistreerd zijnde afgedaan als bezwaarschrift. Klopt dat?

De heer **Niessen**:

Klopt.

De heer **Van Raan**:

Wat hield het afdoen als informatieverzoek precies in?

De heer **Niessen**:

Je krijgt een bezwaarschrift van de klant voor je. Daar staat duidelijk "bezwaarschrift" in. Die krijgt een brief: "Wij hebben uw brief van die en die datum ontvangen. U verzoekt hierin om informatie over waarom er aan u invorderingsrente is opgelegd." Vervolgens wordt daar artikel 27, lid 1a weer in geplakt en wordt het dossier gesloten.

De heer **Van Raan**:

Waarom is het niet toegestaan om op die manier een bezwaarschrift af te handelen?

De heer **Niessen**:

Dat heb ik net ook gezegd. Je kunt het in mijn ogen wel zo afhandelen. Het is eigenlijk ook beter als je het vereenvoudigt, maar dan wel in overeenstemming met de klant. Dat laatste gebeurde dus niet.

De heer **Van Raan**:

Omdat de klant duidelijk aangaf: ik maak bezwaar?

De heer **Niessen**:

Ja.

De heer **Van Raan**:

En in de brief die werd gezonden als informatiebrief ...

De heer **Niessen**:

Daarin werd ook niet meer inhoudelijk op zijn bezwaar ingegaan.

De heer **Van Raan**:

Wie gaf u en uw collega's de opdracht om bezwaarschriften invorderingsrente af te doen als een verzoek om informatie?

De heer **Niessen**:

Ik kan niet direct zeggen wie dat heeft voorgelegd. Mijn leidinggevende heeft waarschijnlijk in opdracht van gehandeld. Dat was ook in overleg, denk ik. Maar het is van hogerhand gekomen. Ik kan niet aangeven welke personen daarmee gemoeid zijn geweest.

De heer **Van Raan**:

Was er wel een werkinstructie?

De heer **Niessen**:

Nee.

De heer **Van Raan**:

Nee. In hoeverre speelden capaciteitsproblemen een rol bij deze manier van werken?

De heer **Niessen**:

Dat zou u aan Blankestijn of Hans Leijtens hebben moeten vragen, want dat kan ik natuurlijk niet zeggen. Dat is een managementoordeel.

De heer **Van Raan**:

Ik vind het een goede tip.

De heer **Niessen**:

Maar ik kan het me wel enigszins voorstellen.

De heer **Van Raan**:

We gaan niet speculeren. Wanneer kreeg u door dat het afdoen van de bezwaarschriften op deze wijze niet correct was?

De heer **Niessen**:

Achteraf gezien ... Ik hoorde later dat het fraudebeleid aangescherpt werd. In 2013 is dat per toeval, alsof het daar ... Juist in die periode is dat begonnen.

De heer **Van Raan**:

Dus rond 2013?

De heer **Niessen**:

Ja.

De heer **Van Raan**:

Toen is het begonnen, maar wanneer kreeg u het door? Was dat meteen al in 2013?

De heer **Niessen**:

Dat was al vrij snel door die ene klant van wie ik de brief kreeg met wat er bij de heffing heeft plaatsgevonden. Dat heb ik net verteld.

De heer **Van Raan**:

Toen u dat doorkreeg, besprak u dat dan ook met uw directe collega's?

De heer **Niessen**:

Dat besprak ik met mijn leidinggevenden.

De heer **Van Raan**:

Wat vonden zij van de werkwijze?

De heer **Niessen**:

Niemand was het ermee eens; laat ik het zo zeggen. Maar men voerde het gewoon uit, want het was een opdracht. Ik heb ook van een vaco te horen gekregen: Pierre, je kunt ervan denken wat je wilt, maar het is nou eenmaal een managementbeslissing.

De heer **Van Raan**:

Als ik u goed begrijp, werd die werkwijze opgegeven. Het was geen directe opdracht en ook geen werkinstructie, maar het moest toch gebeuren.

De heer **Niessen**:

Het was meer een mondelinge ...

De heer **Van Raan**:

Het was mondeling. Ik hoor u ook zeggen: eigenlijk was niemand het ermee eens, maar men voerde het gewoon uit, behalve u.

De heer **Niessen**:

Ja, men voerde het gewoon uit.

De heer **Van Raan**:

Welke gevolgen kon deze werkwijze hebben voor burgers die een bezwaarschrift indienden?

De heer **Niessen**:

Dat zie je nu aan wat veel ouders is overkomen. We moeten even terug: het is begonnen met 40.000 uitstellen van betaling die bij de heffing zijn ingetrokken, zonder goed na te trekken of dat wel terecht was. Dat heeft ook in de media gestaan.

De heer **Van Raan**:

Daar komen we nog op.

De heer **Niessen**:

Oké.

De heer **Van Raan**:

Maar wanneer u onderling besprak wat het voor gevolgen kon hebben, werd er dan ook gesproken over de gevolgen voor de burgers?

De heer **Niessen**:

Nee, helemaal niet.

De heer **Van Raan**:

Nee. Ik geef het woord aan mevrouw Belhaj.

De **voorzitter**:

Een andere misstand die u heeft gemeld, ging over het feit dat in de informatiebrieven die burgers ontvingen wanneer hun bezwaar als informatieverzoek was afgehandeld, geen rechtsmiddelenverwijzing was opgenomen. Hierdoor werden deze burgers niet geïnformeerd over de mogelijkheid om in beroep te gaan bij de rechtbank. Welke informatie staat er eigenlijk normaal gesproken in een rechtsmiddelenverwijzing? Misschien kunt u nog even uitleggen ...

De heer **Niessen**:

Een beroepsclausule.

De **voorzitter**:

Kunt u vertellen wat zo'n rechtsmiddelenverwijzing is?

De heer **Niessen**:

Dat je binnen die en die datum, binnen zes weken na de uitspraak, in beroep kunt gaan bij de betreffende rechter.

De **voorzitter**:

Hoe bijzonder is het dat die er niet in stond?

De heer **Niessen**:

Dat is als het ware gewoon iemand de keel dichtknijpen. Je ontnemt de burger gewoon zijn rechten, zeg maar. In dezen betrof dat vooral de ouders. En ja, dat is onacceptabel.

De **voorzitter**:

Waarom is dat onacceptabel?

De heer **Niessen**:

In de wet is voorgeschreven welke verplichtingen je als overheid hebt en waar je je aan te houden hebt. Als je je daar niet aan houdt als burger, dan weten ze je heel snel te vinden en straf op te leggen. Maar als de overheid dergelijke fratsen uithaalt, moet het in de doofpot.

De **voorzitter**:

Ja, dus normaal staat het er eigenlijk in. Je denkt: ik wil uitleggen dat het niet klopt. Of je denkt: ik wil aanvullend bewijs aanleveren. En die mogelijkheid werd eigenlijk afgesneden.

De heer **Niessen**:

Ja. Een vaco heeft tegen mij gezegd ...

De **voorzitter**:

Wat is een vaco?

De heer **Niessen**:

Dat is een vakcoördinator. Daarover krijgt u nog een brief. Die mail van 2015 heb ik ook nog. Daarin zegt hij: ook al staat er geen rechtsmiddelenverwijzing in de brief, de klant kan er toch mee naar de rechter. Ook als hij vindt dat hij helemaal geen brief heeft ontvangen onder punt c, dan kan hij ook daarmee naar de rechter. Ik zie hem al bij de rechter binnenkomen.

De **voorzitter**:

Maar waarom stond dat niet gewoon in de brief?

De heer **Niessen**:

Ja, waarom onderneemt die man dan niet meteen zelf actie?

De **voorzitter**:

Dus een vaco is een soort juridisch adviseur?

De heer **Niessen**:

Ja.

De **voorzitter**:

Die zegt eigenlijk: je hoort die er wel in te zetten, maar het maakt niet uit als je die er niet in zet ...

De heer **Niessen**:

Dat maakt niet uit, want dan kun je er toch nog mee naar de rechter.

De **voorzitter**:

Ja, maar voor wie maakt het wel uit als je die er niet in zet?

De heer **Niessen**:

Dat maakte voor de ouders uit. Dan praat ik niet alleen over de kinderopvangtoeslag. Of het nou huurtoeslag, zorgtoeslag of kindgebonden budget was, alles werd met die 40.000 uitstellen – sjwiet – geschrappt. De verdere rechtsmogelijkheid werd ontnomen.

De **voorzitter**:

Wat was nou de aanleiding om dat niet gewoon in die brief te zetten? Weet u dat nog?

De heer **Niessen**:

Dat weet ik niet. Dat zijn de zaken die van hogerhand zijn beslist.

De **voorzitter**:

U heeft er net al iets over gezegd, maar welke gevolgen heeft dat dan voor burgers of gedupeerden?

De heer **Niessen**:

Nou, we hebben allemaal al gehoord waartoe het kan leiden. Het kan leiden tot zelfmoord, financiële instabiliteit, gezinsontwrichting. Ik heb het met de huurtoeslag gehad. U heeft het misschien ook over spookbewoning gehad. Heeft u daar iets van liggen?

De **voorzitter**:

Nee.

De heer **Niessen**:

Nee? Je gaat een huis huren en je gaat ook huurtoeslag aanvragen, maar die huurtoeslag krijg je niet omdat iemand zogenaamd al op dat adres woont. Dat blijkt dan iemand te zijn die zich nooit heeft uitgeschreven, en dan hang je. Daarover heb ik met de gemeenten gebeld.

De **voorzitter**:

Ja. Ik ga weer heel even terug. Normaal gesproken krijg je een brief zodat je weet wat je rechten zijn als burger. Dat stond er dus vervolgens niet in. Er was een juridisch adviseur die zei: maakt niet uit.

De heer **Niessen**:

Nee, "maakt niet uit".

De **voorzitter**:

U gaf aan wat de consequenties waren voor burgers. Als ik aan u vraag hoe hierdoor de rechtsbescherming van burgers in gevaar kwam, wat zegt u dan?

De heer **Niessen**:

De verdere rechtsgang is ontnomen. Waar moet je dan nog naartoe?

De **voorzitter**:

Ja, want die termijn van zes weken staat er dan niet in. Dan denk je misschien dat je later wel naar de rechter kan, maar als je dat pas na zeven weken doet, dan ben je te laat.

De heer **Niessen**:

Dan ben je te laat. Dan wordt het niet-ontvankelijk verklaard.

De **voorzitter**:

Ja, en "niet-ontvankelijk" betekent geen kans om uit te kunnen leggen of je het eens bent met het besluit.

De heer **Niessen**:

Bij niet-ontvankelijk wordt alleen bekeken en beoordeeld in hoeverre het al dan niet tijdig is en meer niet, niet inhoudelijk.

De **voorzitter**:

Oké, helder. Ik geef het woord aan de heer Van Raan.

De heer **Van Raan**:

Dank. Meneer Niessen, u heeft ook gemeld dat de rechtsbescherming van burgers in gevaar kwam bij de werkwijze "bellen bij bezwaar". Hierbij werden burgers die bezwaar tegen de invorderingsrente hadden ingediend, gebeld met als doel het bezwaar versneld af te doen, omdat een verdere inhoudelijke behandeling in de beleving van de medewerker zou resulteren in een afwijzing. De burger zou dan beter geholpen zijn met het advies om een bezwaar in te trekken. Waarom komt bij deze werkwijze de rechtsbescherming in gevaar?

De heer **Niessen**:

Dan krijg je eigenlijk hetzelfde als met zo'n informatiebrief. Bellen en een vereenvoudigde afdoening, waaronder bellen, zijn prima – dan kom ik weer op hetzelfde punt terecht – mits het voor de burger duidelijk is dat hij zijn rechtsbescherming behoudt. Als je kunt stellen dat iemand gelijk heeft, dan

is het natuurlijk geen probleem. Dan kun je het vereenvoudigen en versneld afdoen, maar anders moet je adviseren om het bezwaar toch door te zetten, en dat gebeurt dan niet.

De heer **Van Raan**:

Dan is het gevolg voor de burger hetzelfde.

De heer **Niessen**:

Dat is het gevolg voor de burger. Dan krijg je weer hetzelfde verhaal: de rechten zijn ontnomen; hij is de rechtsingang naar de rechter kwijt.

De heer **Van Raan**:

Heeft u hier ook vaker over geadviseerd?

De heer **Niessen**:

Nee.

De heer **Van Raan**:

Nee, dat niet. Nee, nee. Gaf iemand u en uw collega's opdracht dit te doen?

De heer **Niessen**:

Nee, alleen vanuit mijn directe leidinggevende is dit besproken.

De heer **Van Raan**:

Het is een beetje dezelfde vraag, maar in hoeverre speelden capaciteitsproblemen hierbij een rol?

De heer **Niessen**:

Ik weet niet welke aantallen, want dan zou je moeten weten welke aantallen er binnen zijn gekomen. Dan kun je daar een eh ... Die aantallen heb ik natuurlijk niet.

De heer **Van Raan**:

Nee. Signaleerde u meteen dat het afdoen van bezwaarschriften op deze wijze eigenlijk niet correct was?

De heer **Niessen**:

Ja, dat heb ik allemaal vrij snel ...

De heer **Van Raan**:

Besprak u dit met uw collega's?

De heer **Niessen**:

Ik heb collega's gehad ... Sorry, jonge collega's begrijp ik heel goed. Dat wil ik even vooropstellen. Die zeiden: Pierre, je hebt helemaal gelijk, maar ik zit hier net, heb net deze baan; ik ga m'n vingers daar niet aan branden. Dat snap ik dus helemaal.

De heer **Van Raan**:

En wat ... wat ...

De heer **Niessen**:

Maar die voerden het gewoon uit. Ik denk dat het nu ook nog ... Wij, alle oudjes, zijn vertrokken met een vertrekregeling. Ze hebben nu allemaal jongeren in dienst, die volgens mij vaktechnisch niet allemaal goed op de hoogte zijn. Een hoop zijn dat wel maar een hoop ook niet, zeker niet degenen die in die massaprocessen zitten. Daar is de opdracht alleen: je moet dit doen, je moet dat doen. Maar als je te weinig kennis van zaken hebt ...

De heer **Van Raan**:

Dus in de werkinstructies ...

De heer **Niessen**:

Volgens mij is er in dat opzicht alleen maar gekeken naar de voortgang van het proces.

De heer **Van Raan**:

U zei net dat zij hun vingers er niet aan wilden branden. Op welke manier zouden zij hun vingers branden als ze de wet navolgden?

De heer **Niessen**:

Dan krijg je hetzelfde verhaal als bij mij: in hoeverre ben jij bij machte om die gesprekken met iedereen aan te gaan? Ik ben toevallig iemand die heel erg puntje-precies is en zijn woordkeuze heel goed op tafel kan brengen. Het feit alleen al dat ik nooit geen antwoorden heb gekregen, tot op heden niet, zegt in mijn ogen ook al voldoende.

De heer **Van Raan**:

Ja. Ik geef het woord weer aan mevrouw Belhaj.

De **voorzitter**:

Ook heeft u een misstand gemeld ten aanzien van bezwaarschriften die na

afloop van de bezwaartermijn waren ingediend. Mensen die hun bezwaar te laat indienden en zelf niet aangaven waarom dit het geval was, werden niet in de gelegenheid gesteld om alsnog aan te geven wat de reden van de te late indiening was. Is het gebruikelijk burgers te vragen waarom zij hun bezwaar te laat indienen?

De heer **Niessen**:

Ja, dat kan.

De **voorzitter**:

Is het een soort verplichting om dit te onderzoeken?

De heer **Niessen**:

Volgens mij ... Nou ja, nu moet ik ver teruggrijpen, maar dat is volgens mij allemaal bij wet geregeld.

De **voorzitter**:

Waarom is dat belangrijk?

De heer **Niessen**:

Er kan een reden zijn waarom je te laat bent, een aanwijsbare reden.

De **voorzitter**:

Zoals?

De heer **Niessen**:

Dat je bijvoorbeeld ziek bent geweest of een operatie hebt gehad, waardoor je niet bij machte bent geweest om het tijdig in te dienen. Alleen, je moet die vraag wel onderzoeken. Als ze geen reden opgeven, dan vraag je een reden en dan bepaal je pas of het al dan niet ontvankelijk is.

De **voorzitter**:

Dat is gewoon een vorm van zorgvuldigheid. Zou ik dat zo kunnen zeggen?

De heer **Niessen**:

Ja, het zorgvuldigheidsbeginsel.

De **voorzitter**:

Heeft u weleens meegemaakt dat mensen uitleggen ...

De heer **Niessen**:

Nee, nee, nee. Dat heb ik niet persoonlijk meegemaakt.

De **voorzitter**:

Oké. Gaf iemand u en uw collega's de opdracht om deze vraag niet te stellen?

De heer **Niessen**:

Nee, nee. Het is mij niet gevraagd om deze vraag niet te stellen, nee, nee.

De **voorzitter**:

Hoe wisten mensen dan dat het zo werkte? Ik probeer een beetje een indruk te krijgen. Het is geen werkinstructie. Er is geen beleid ...

De heer **Niessen**:

Nee, maar je hebt natuurlijk wel een opleiding gehad.

De **voorzitter**:

Ah. Iedereen die binnenkomt, krijgt een opleiding, u ook?

De heer **Niessen**:

Nee, nee, nee. Niet zo. In die zin niet, nee, nee. Kijk, ik had natuurlijk al veel achtergrondinformatie vanuit de Douane. De wetgeving is hetzelfde. Het is een ander vakgebied, maar de bezwaar- en beroepsprocedure is verder gewoon hetzelfde.

De **voorzitter**:

Voor bedrijven en burgers is het eigenlijk hetzelfde?

De heer **Niessen**:

Dat is eigenlijk hetzelfde, ja.

De **voorzitter**:

Maar hoe wist u nou dat al die dingen dan niet ...

De heer **Niessen**:

Ik ging dat automatisch doen, vanuit mijzelf. Ik ben daar niet in geïnstrueerd.

De **voorzitter**:

Nee, dat begrijp ik, maar ik probeer te begrijpen hoe u en uw collega's

wisten dat het eigenlijk de bedoeling was om bij al die zaken waar we het over hebben gehad, niet conform de wet te handelen maar eigenlijk heel iets anders te doen.

De heer **Niessen**:

Dat loopt via de leidinggevende.

De **voorzitter**:

Oké. Er was dus geen werkinstructie in de zin van: wat moet ik ...

De heer **Niessen**:

Ja, een werkinstructie.

De **voorzitter**:

Die was er wel?

De heer **Niessen**:

Ja, nou ja ...

De **voorzitter**:

Oké. Was er dan een soort vergadering? Zaten jullie met elkaar in een zaal?

De heer **Niessen**:

Ja, die hadden we wel. Die hebben we wel ... Ja, ja.

De **voorzitter**:

Daar werd dat dan ...

De heer **Niessen**:

Dat was af en toe.

De **voorzitter**:

... verteld, of een-op-een of ...

De heer **Niessen**:

Ja, dan moet ik ver teruggrijpen. Maar er werd niet al te veel verteld.

De **voorzitter**:

Behalve dat het zo moest gebeuren.

De heer **Niessen**:

Ja.

De **voorzitter**:

Ja. Weet u misschien nog of capaciteitsproblemen een rol speelden bij de keuze om het zo te doen?

De heer **Niessen**:

Persoonlijk denk ik van wel.

De **voorzitter**:

Waarom denkt u dat?

De heer **Niessen**:

Omdat je met verouderde wetgeving zit die zegt dat je de verplichting hebt om binnen zoveel tijd een bezwaarschrift te hebben beantwoord. Maar zoals ik al eerder aangaf, kan ik de aantallen niet aantonen, want daar zitten ze in, hè, die aantallen die binnen binnenkomen. Als er op gelijke tijdstippen grote hoeveelheden binnenkomen, dan krijg je die natuurlijk niet allemaal verwerkt. Dat hoeft ook niet, maar dan moet je wel in samenspraak met de klant vragen of het op een later tijdstip kan. Maar die brieven gaan niet uit.

De **voorzitter**:

Ja. Dus er kwamen eigenlijk heel veel mensen met problemen. Dan krijgen mensen een brief thuis van de Belastingdienst. Dan gaan mensen in bezwaar. Weet u of dat enorm toenam?

De heer **Niessen**:

Mensen kregen een brief binnen bij de heffing, tegen de aanslag.

De **voorzitter**:

Ja. Werden die massaal verstuurd aan mensen?

De heer **Niessen**:

Ik heb niet op de afdeling Heffingen gewerkt.

De **voorzitter**:

Dat klopt inderdaad, maar weet u nog wel hoe dat eruitzag? Ik weet niet hoeveel mensen daar werkten, maar het scheelt natuurlijk of je er 10.000 moet behandelen met 5 mensen of dat je 10.000 ...

De heer **Niessen**:

Nou, zo veel aantallen kreeg je ... Het zit in het systeem. Iedere keer dat je

een bezwaarschrift behandelt, haal je dat uit het systeem. Dat werk je af en dan pak je de volgende. Daar kan iedereen bij.

De **voorzitter**:

Werkte u anders dan uw collega's toen u had besloten dat u ...

De heer **Niessen**:

Ik heb er geen inzage in gehad, maar er werden wel heel veel brieven ... Want zelfs ... Ik ben een tijdje afwezig geweest. Toen waren de bezwaarschriften die ik in behandeling had, in één keer verdwenen, waarop ik contact opnam met mijn leidinggevende. Die zei: Pierre, ik weet hier niets van.

De **voorzitter**:

Maar toch even om het goed te begrijpen, want niet iedereen weet natuurlijk hoe het werk van u en uw collega's eruitzag en wat het verschil was. U zat aan uw eigen bureau. U behandelde de bezwaren conform de wet.

De heer **Niessen**:

Zoals de Algemene wet bestuursrecht mij dat voorschrijft.

De **voorzitter**:

Precies. En aan de andere tafel zaten andere collega's, die het iets anders deden.

De heer **Niessen**:

Die poetsten het gewoon weg.

De **voorzitter**:

Dat betekent dat u zo'n dossier pakte ...

De heer **Niessen**:

Ik pakte zo'n dossier uit het systeem, waarin ook de brieven van de klanten zitten.

De **voorzitter**:

Ja. En die andere werkwijze?

De heer **Niessen**:

Dat werd ... Kijk maar naar die informatiebrieven. Daarin vind je niks terug aan argumenten en van wat de klant heeft ingebracht.

De **voorzitter**:

Dus daar werd niet gekeken naar ...

De heer **Niessen**:

Die werden ... Nee. Die werden niet nagekeken, nee.

De **voorzitter**:

Er werd gewoon een brief gestuurd.

De heer **Niessen**:

Gewoon die informatiebrief.

De **voorzitter**:

Ja, zonder mogelijkheid tot bezwaar.

De heer **Niessen**:

Ja. ... Zonder mogelijkheid tot beroep.

De **voorzitter**:

Nee. Ik dacht al. Klopt. Ik wil toch weer de vraag stellen wat de gevolgen hiervan waren voor de betrokken burgers.

De heer **Niessen**:

Te triest om op te noemen. Als je zo verguisd wordt door zo'n systeem met alle financiële, geestelijke en maatschappelijke consequenties ... Ja ...

De **voorzitter**:

Als mensen bijvoorbeeld ziek waren geweest, konden ze niet meer aangeven waarom ze eventueel te laat waren, en dan was het gewoon klaar.

De heer **Niessen**:

Ja. Dan krijg je weer het verhaal – dat is in mijn ogen de rode draad – dat de voortgang van het proces prioriteit had ten opzichte van de rechtspositie van de burger.

De **voorzitter**:

Even kijken. Wilt u dat nog een keer ...

De heer **Niessen**:

Dat is mijn persoonlijke mening. Dat moet ik er wel even bij zeggen.

De **voorzitter**:

Kunt u dat nog een keer herhalen?

De heer **Niessen**:

Ja, op mijn leeftijd!

De **voorzitter**:

Dat kunt u best. U bent nog hartstikke scherp.

De heer **Niessen**:

Nou, de voortgang van het proces werd in mijn beleving geprioriteerd ten opzichte van de rechtspositie van de burger, met alle consequenties van dien.

De **voorzitter**:

Helder. Ik geef het woord aan de heer Van Raan.

De heer **Van Raan**:

Dank. Misschien kunt u de commissie nog het volgende uitleggen. U werkte in het systeem. Uw collega's werkten in het systeem. Dat was hetzelfde systeem. Je pakte een casus op, behandelde die, stuurde hem door en dan nam je de volgende.

De heer **Niessen**:

Ja, en je boekte die in het systeem weer af.

De heer **Van Raan**:

Precies. En u koos kennelijk andere opties in het systeem om een bezwaar af te werken dan uw collega's.

De heer **Niessen**:

Nee, ik koos geen andere optie. Ik koos dé optie die de wet mij had voorgeschreven.

De heer **Van Raan**:

Ja, maar dat betekende dat uw collega's een optie in het systeem gebruikten om een brief meteen uit te sturen als informatieverzoek. Moet ik het zo zien?

De heer **Niessen**:

Die voerden de opdracht uit die vanuit de leidinggevenden bij hen op het bureau lag.

De heer **Van Raan**:

Ja, vanuit hetzelfde systeem.

De heer **Niessen**:

Ja.

De heer **Van Raan**:

Hoelang deed u dan over een casus en hoelang deden uw collega's over een casus? Kunt u daar wat over vertellen?

De heer **Niessen**:

Dat is ook afhankelijk van de argumenten van de klant en van wat voor vervolgonderzoek je eventueel nog moet instellen, want als je vervolgens bij de heffing weer bepaalde zaken moet gaan opvragen of een toelichting moet gaan vragen, dan vergt dat ook weer tijd. Dus je kunt niet zeggen: als je dingen gaat dichtboeken als een informatiebrief, doe je daar 100 van op een dag.

De heer **Van Raan**:

Ja, en dat was dan wellicht ook een verschil, want die doe je dus kennelijk heel snel en die andere, daar moet je echt induiken.

De heer **Niessen**:

Ja.

De heer **Van Raan**:

Dat duurt dus langer.

De heer **Niessen**:

Dat duurt langer.

De heer **Van Raan**:

U verwees er al naar, maar ik wil nu met u naar die 40.000 uitstellen van betaling gaan. Die zijn ingetrokken terwijl de bezwaarschriften van de betreffende burgers nog niet waren afgehandeld.

De heer **Niessen**:

Dat zijn niet alleen bezwaarschriften. Dat kan van alles zijn. Dat hoeft niet alleen het intrekken van uitstel van bezwaar te zijn. Het kan ook allerlei andere zaken betreffen.

De heer **Van Raan**:

Helder. Omdat er bij de Belastingdienst opschoningsacties hadden plaatsgevonden, was het niet meer mogelijk om deze meldingen te verifiëren in het feitenonderzoek. Wat hield dat precies in: het intrekken van ...

De heer **Niessen**:

Dat het niet meer mogelijk was, durf ik niet te verifiëren. Ik ben er alleen achter gekomen dat het in veel gevallen niet is gebeurd. Er is in veel gevallen niet gecheckt in hoeverre het terecht was dat het uitstel zou worden ingetrokken.

De heer **Van Raan**:

Wat hield dat intrekken van uitstel van betaling precies in?

De heer **Niessen**:

Dan boekt Heffingen het in als afgewerkt en gaat automatisch de invorderingsprocedure van start. Dan komt het dus bij de afdeling Invordering.

De heer **Van Raan**:

Dus dat had grote gevolgen voor burgers?

De heer **Niessen**:

Zo gauw de aanslag ... Dus dan wordt de aanslag definitief. Dan start de invordering. Dan krijgen ze aanslagen in de bus en moeten ze ook rente gaan betalen, die erover berekend wordt. Dan krijg je het vervolproces, dat ik hiervoor al geschetst heb.

De heer **Van Raan**:

Ja, dat komt dan op gang. Hoe merkte u dat er uitstellen van betaling waren ingetrokken?

De heer **Niessen**:

Via een klant die zei: meneer Niessen, hoe kan het zijn dat ik invorderingsrente moet gaan betalen terwijl ik nog geen uitspraak op mijn bezwaar tegen de aanslag heb ontvangen?

De heer **Van Raan**:

Hoe wist die klant u te vinden?

De heer **Niessen**:

Nee, ja, ik zeg nu "meneer Niessen", maar ik had dat bezwaarschrift uit de ruif gehaald, zeg maar. Zij zei: hoe kan het zijn dat ik invorderingsrente moet betalen?

De heer **Van Raan**:

Maar hoe wist zij u te vinden?

De heer **Niessen**:

Nee, zij wist mij niet te vinden, maar dat noem ik dan zelf even.

De heer **Van Raan**:

Ja, nee. Duidelijk, duidelijk, duidelijk. Waarom is het niet toegestaan om een uitstel van betaling op deze wijze in te trekken?

De heer **Niessen**:

Je moet dat onderzoeken. Je hebt wel het recht om een uitstel in te trekken, mits je daar formeel recht toe hebt.

De heer **Van Raan**:

Waar is dat recht gedefinieerd?

De heer **Niessen**:

Dat durf ik u zo niet te zeggen. Ik weet wel dat dat vrij gebruikelijk is, maar ik zou dat nou niet meer zo direct weten.

De heer **Van Raan**:

Nee, maar dat valt misschien onder die beginselen van behoorlijk bestuur. Moet ik dat zo zien?

De heer **Niessen**:

Ja.

De heer **Van Raan**:

U zei al: ik weet niet precies of het er 40.000 zijn ...

De heer **Niessen**:

Die aantallen hebben in de kranten gestaan.

De heer **Van Raan**:

Ja, en baseerde u zich daar ook op? Hoe kwam u ...

De heer **Niessen**:

Ja, dus niet op feitelijk onderzoek.

De heer **Van Raan**:

Nee. Besprak u dit ook met de collega's?

De heer **Niessen**:

Iedereen heeft zijn eigen bezwaarschriften voor zich liggen en interpreteert die zelf, naar goed weten natuurlijk. Daar mag ik van uitgaan. Maar wat wel en niet is, is niet als zodanig besproken.

De heer **Van Raan**:

Niet besproken, nee. Ik geef het woord weer aan de voorzitter. Dank u wel.

De **voorzitter**:

We gaan bijna alweer richting het einde van het gesprek, maar ik heb toch nog een vraag. U bent heel zorgvuldig in die zin dat u niet kwalificeert hoe uw collega's hun werk hebben gedaan. U heeft het met name over hoe ú uw werk heeft gedaan. U vertelt dat heel makkelijk, maar was het ook makkelijk voor uzelf?

De heer **Niessen**:

Nee, helemaal niet.

De **voorzitter**:

Waarom niet?

De heer **Niessen**:

Nee. Ik zat uiteindelijk op een eiland te werken. Ik werd gewoon met rust gelaten door m'n leidinggevende. Die zei: "Pierre, dat is niet volgens de afspraak." Daarop zei ik: "Dan heb ik een advies voor je, Leo. Of jij dient een officiële klacht in tegen me. Of ik heb graag dat je niet meer aan mijn bureau staat." Nou, toen gebeurde er niks. Vervolgens ben ik met iedereen in gesprek gegaan. Toen ben ik mezelf eigenlijk meer met beleidszaken gaan bemoeien dan met m'n eigen werk.

De **voorzitter**:

Toch vertelt u het alsof het een hele makkelijke beslissing was.

De heer **Niessen**:

Nee, dat was heel moeilijk.

De **voorzitter**:

Waarom was dat moeilijk? Hoe zag dat eruit?

De heer **Niessen**:

Ik heb allerlei klachten gehad. Ik ben bijvoorbeeld veel breder en dikker geweest. Ik ben in een burn-out terechtgekomen. Ik heb er ook nog allerlei lichamelijke klachten aan overgehouden.

De **voorzitter**:

Omdat u het moeilijk vond dat er iets van u gevraagd werd?

De heer **Niessen**:

Ja.

De **voorzitter**:

Heeft u ook nog veel slachtoffers gesproken?

De heer **Niessen**:

Ja.

De **voorzitter**:

Want zij kennen u?

De heer **Niessen**:

Ja, zij kennen mij.

De **voorzitter**:

Hoe kennen zij u?

De heer **Niessen**:

Uiteraard via de keren dat ik op tv ben gekomen. Ik ben ook een aantal keren met hen meegegaan als er bepaalde zaken speelden. Zodoende kom je de ene na de andere tegen.

De **voorzitter**:

Waarom vond u het belangrijk om met die slachtoffers in contact te komen?

De heer **Niessen**:

Ik vind dat ik hun niet alleen in zekere mate steun kán bieden, maar ook móét bieden.

De **voorzitter**:

Omdat?

De heer **Niessen**:

Ik ben in dezen toch wel een van de personen die daarvoor de middelen heeft. Ik bedoel: alles ten goede van jullie, maar jullie zitten vlak voor de verkiezingen en dergelijke. Dat speelt allemaal mee. Maar ik zit in een positie waarin ik m'n eigen gedachten en denkwijzen meer de vrije loop kan laten gaan dan menig ander.

De **voorzitter**:

Hoe kijkt u terug op de beslissing die u gemaakt heeft?

De heer **Niessen**:

Nog steeds als goed. Ik hoop ook dat ik het straks kan loslaten omdat deze commissie de waarheid boven water kan krijgen. Want daar willen we naartoe. Daarover wil ik toch ook nog een advies meegeven. Als je de waarheid boven water wil krijgen, zul je ook moeten kijken naar ... Kijk, iedere keer wordt gevraagd: hoe kom je achter dat en dat van de werkvloer? Maar dan moet je ook vragen: hoe is het beleid ontstaan en wie heeft wat wanneer besloten? Ook dat is een stuk waarheidsvinding. Want als je dat niet achterhaalt en alleen maar kijkt naar hoe je het morgen anders gaat doen ... Dat heb ik namelijk ook al gehoord: Pierre, morgen wordt alles beter. Maar dat vergaten ze dan.

De **voorzitter**:

Waarom is het belangrijk om te weten hoe dat beleid is ontstaan?

De heer **Niessen**:

Dat beleid is tegen alle regelgeving in. Tegen alle regelgeving in heeft dit plaatsgevonden. Maar daarmee doe je anderen natuurlijk tekort.

De **voorzitter**:

Ja, maar heel veel mensen in Nederland denken: dat kan toch niet, want we hebben toch wetten, regels en rechtsbescherming?

De heer **Niessen**:

Als je de wet toepast wel, maar wat als je dat niet doet? Dat moet dus uitgezocht worden.

De **voorzitter**:

Wat is dat dan eigenlijk volgens u? Wat als je de wetten die je hebt met elkaar, niet opvolgt?

De heer **Niessen**:

Nou, je wilt niet weten hoe ik in die positie heb moeten werken. Het is namelijk niet prettig om op een eiland te zitten, terwijl je weet dat er stukken worden weggepoetst. Ik had liever in 1700 geleefd, want dan had ik iemand met een handschoen in z'n gezicht kunnen slaan. Dan hadden we het op die manier geregeld.

De **voorzitter**:

Dus u bleef gewoon doorgaan met uw werk?

De heer **Niessen**:

Ja, maar het maakte mij natuurlijk ... Je voelt je onmachtig, want je vecht tegen een systeem. En als het systeem als geheel de verkeerde kant opkijkt, wie kan wie dan nog iets maken? Ellen Pasman heeft bijvoorbeeld ook gezegd: je kunt ambtenaren nooit strafrechtelijk vervolgen. Nou, in zoverre ben ik het wel met haar eens, want dan komt heel de Belastingdienst in diskrediet, terwijl we die nodig hebben. Maar je kunt ambtenaren wel persoonlijk aansprakelijk stellen. Dat is een hele andere kwestie. Dan zou ik zeggen: onderzoek dat. En komt dat dan naar boven, laat ze dan ook maar een deel van hun salaris inleveren.

De **voorzitter**:

Oké. Meneer Niessen, we gaan richting de afronding. Is er nog iets wat u belangrijk vindt om te vertellen? U heeft namelijk ook beschreven dat het voor u prettig zou zijn als u het na al die jaren kunt afsluiten.

De heer **Niessen**:

Ja. Ik wil het vertrouwen uitspreken in jullie als commissie. Maar helaas ben ik niet iemand die het helemaal kan loslaten, want ik wil de feiten zien. Ik doe het vooral voor die ouders. Ik wil vooral dat het hele proces van compensatie ingekort wordt. Bij veel van deze zaken komen die mensen dan in box 3 terecht, maar ik vind dat die belasting eigenlijk betaald moet worden door de overheid.

De **voorzitter**:

Duidelijk.

De heer **Niessen**:

Maar ik heb wel vertrouwen in jullie.

De **voorzitter**:

Dan dank ik u hartelijk namens de hele enquêtecommissie en verzoek ik de griffier om u weer naar buiten te geleiden. Dank u wel.

Sluiting 17.02 uur.
